

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 66.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411867116816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Stille ved Jeg intet bedre end at gjennemløbe i Tanken de sidste halvfjerdehundrede Dage. —

Ved Aarets Begyndelse var Jeg ogsaa i Torkilstrup og forlod kun Falster paa faa — men alt for idfalde Dage for at tilbringe det øvrige af Vintren her. — Jeg blev her indtil i April, og i denne lange Tid udrettede Jeg egentlig intet, som tydelig nok fremlyser af min Dagbog, hvis Blade Jeg nu harmende vender, men søger næsten ganske forgjæves andet end dem som Bevis for, at Jeg ey bortsov baade Dag og Nat. — Dog aldeles unyttigt kan Jeg ey kalde mit Ophold her. — Blant meget Slet læste Jeg dog noget Godt, og — om Jeg tør kalde det en Vinding — mine Manerer bleve den finere Verdens lidet mindre ulige, end de forhen vare. —

I April reyste Jeg til Udby, og Jeg skammer Mig ved, ey at tilstaae det, men ved at erkjende det for Sandhed — kjedede Mig hos mine gode Forældre; fordi her ey fandtes det mindste af hin Adspredelse, hin muntre Konversation og tiddræbende Morskab, Jeg var bleven vant til. — Dog — for ey at gjøre Mig selv Uret — en Ting, man sjelden fristes til, og som Jeg efter Kjenderes Dom skal være alt for utilbøuelig til, — mere end fjorten Dage vare ey henrindne, før Jeg fandt Mig selv igjen. — Jeg bluedes ved at have bortødslet en Tid, der maaske udgjør en saare betydelig Del af mit Jordliv, og tog glad fat paa alvorlige Sysler. —

Fædrelandets Historie var stedse min Kjøphest, naar ikke Pligtforretninger hindrede eller Adspredelser bedøvede Mig. Med lokkende Stemme kaldte den Mig atter, og Knud — den saakaldte — Store blev Gjenstanden for min ivrige Opmærksomhed. Jeg harmedes over at se denne feyge Usling, der lagde Grunden til mit Fødelands Trældom, og besmittede sit daglige Liv ved nedrige Grusomheder, prange med et Navn, som burde bevares til Hine Faa, der søgte at handle ham modsat. — Egentlig var Planen til dette Arbeyde undfangen paa Falster, men det gik dermed som med flere sammesteds skete Undfangelser, for Ledighed havde Jeg ey Tid til engang ret at begynde paa dens Udførelse.

Saavidt mine Evner og saare indskrænkede Hjælpemidler tilode, arbeyde[de] Jeg fort, men indsaae snart, mit Arbeyde slet intet Værd kunde erholde, hvis Jeg ikke nogen Tid opholdt Mig i Hovedstaden, og — denne Tanke skrækkedes Jeg for og lod staae dybt i Baggrunden — lærte vor Oldtids Tungemaal.

Nu lagde Jeg Afhandlingen om Knud tilside, og skrev en For-